

Arkuság

MAGYAR
TUDOMÁNYOS AKADÉMIA
KÖNYVTÁRA

Csütörtök, 1922 június 22.

TUDOMÁNY. IRODALOM.

(-) Föld, erdő, Isten. Szabó Lőrinc, fiatal lírikusainknak talán legifjabbja, a költője ennek a füzetnyi versnek. Csodálatosan korán kizsendült tehetséggel (aminővel a kiválasztottakat szokták elhalmozni az istenek) ajándékozta meg irodalmunkat ez a fiatalember Shakespeare szonettjeinek és más idegen nagy költők műveinek mesteri fordításával. Most a maga hangján szólal meg és a maga élményeit dalolja el. Pantheista érzéssel dicséri hymnikus sorokban a természetet és annak alkotóját. Csendes, méléző a hangja, magába szüremelő az ámulata, el-elrévedező az elragadtatása. Temperamentuma szerint is előtte jár ifju korának Szabó Lőrinc. Tudása pedig: a nyelv árnyalatai iránt való érzékenysége, invenciójának gazdagsága és a költői formákkal bánitudása, költőmestereknek becsületére válnék. Verseinek szép gyűjteményét a gyomai Kner-cég adta ki a maga sokszor méltányolt nagy izlésével.

(c. a.)

22/Arkuság

v
h
k
h
M
R
b
P
G
pe
K
te
Sz
ga
Ta
10-
mu